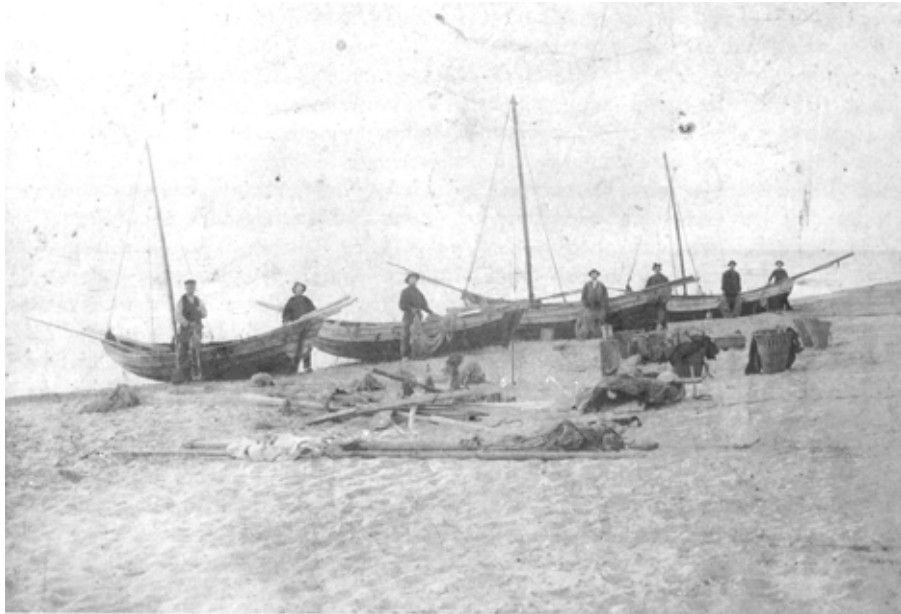

Hvordan Lyngby skånedes for den store drukneulykke den 21. november 1893

af Knud Madsen Nielsen, Strangesensvej 18, 7770 Vestervig

Fiskeri fra både i Lyngby ca 1890

Da det i år er hundredåret for den store drukneulykke her på vestkysten, vil jeg fortælle om, hvordan den oplevedes i Lyngby, og om hvordan byen undgik katastrofen ved et tilfælde, som skyldtes en kæntring natten før.

Kun 8 år tidligere havde halvdelen af byens fiskere, 8 mand, mistet livet på en nat, og kun to år derefter endnu to fiskere, så byen var hårdt ramt i forvejen.

Kæntringen natten før, har jeg beskrevet i bogen ”Verdenskrigen i Lyngby”, så den vil jeg ikke beskrive nærmere her, men derimod berette hvad min bedstefar, Christian Madsen Nielsen, fortalte om ulykken den 21. november 1893, hvor 48 fiskere langs kysten druknede. Dengang var min bedstefar 25 år, og følgende beretning er nedskrevet søndag den 21. november 1943, mens min bedstefar fortalte om den, altså dengang på 50 årsdagen for ulykken.

Christian Madsen Nielsen fortalte: »Da vi var væltet med båden natten før, sov vi længere end ellers, således at Lars Kruse først gik rundt og vækkede os, da klokken var godt ni om aftenen. Vejret var stille og månelyst med let frost, og ikke en vind rørte sig, så det var godt fiskevejr.

Kl. lidt over 10 begav vi os til havet, men da vi var kommet midtvejs, kom der pludselig et

iskoldt vindpust fra nordvest. Vi snakkede om, om det virkelig kunne tænkes, at det ville blæse op, men vi mente det var utænkelig, eftersom vejret var, og det var atter vindstille.

Da vi kom til stranden, blev vi imidlertid enige om at vente lidt med at tage ud, da månen nu var ved at gå ned. Vi gjorde båden klar, gik op i signalhuset og fordrev tiden med snak.

Efter en halv timestid gik Lars Kruse ud på bakken for at se, hvordan havet var, og da han kom tilbage, kunne han meddele, at havet var ved at blive urolig, samtidig med at vinden friskede op fra nordvest.

Vi biede så yderligere en halv time, og da den var gået, gik havet over på alle revler, og i løbet af kort tid tiltog vinden og søen så voldsomt, som ingen af os før havde set på så kort tid, og vi priste os lykkelige over disse omstændigheder, der havde bevirket, at vi ikke kom ud først på aftenen, for hvordan skulle det gå med Lyngby, hvis vi også var druknet? I løbet af natten kom meddelelser om drukneulykker ustandselig gennem redningstelefonen både nordfra og sydfra, og værst var det ved Agger og Harboøre”.

Kilde: Sydthy Årbog 1993, side 81-82.